

ligger det, at en Strafforfølgning paabegyndes paa Basis af en Mistanke, en Mistanke, der er saa grundet, at den paagældende selv kommer til det Resultat med Hensyn til Hovedsigtelsen, nemlig den angaaende Tyveriet af Guldkæden, at hun kan udtale, at hun godt kan forstaa, at alt taler imod hende, men at hun desuagtet er uskyldig. Dette foreligger altsaa, og denne paa begrundet Mistanke begyndte Strafforfølgning fører til Fængsling, fører til den Undersøgelse, som derved nødvendigøres, men afsluttes, som det hedder med Politidirektørens Samtykke paa sædvanlig Maade derved, at Mistanken vel ikke bliver afkræftet, tværtimod styrket, som det udtales i Kendelsen, men ikke fører til det Resultat, at der kan siges at være tilvejebragt Bevis. Altsaa, hvis der var blevet anlagt Sag, vilde den efter Dommerens og Politidirektørens Mening være havnet i en Frifindelse, og saa anlægger man ikke Sag. Og dernæst viser det sig med Hensyn til de to andre Sigtelser, som komme frem i Sagens Løb ogsaa paa Mistanke, at Mistanken er ugrundet og af Hensyn til den Del af Varetægtsfængslet, som kan skyldes denne paaviselig ugrundede Mistanke, gives der den paagældende den Erstatning, som Loven af 5te April 1888 hjemler. I alt dette er der ikke Skygge af Fejl, ikke noget, hvorom man kan sige, at fra den gældende Lovgivnings Standpunkt burde det eller det ikke være sket.

Men jeg tilføjer, at selv om vi nu havde et andet Retssystem, det, som en vordende Retsreform jo bygger paa, saa vilde det samme kunne indtræde og maatte indtræde. Man maa altid begynde en Følgning paa Mistanke. Det er naturnødvendigt, der kan jo ikke foreligge Bevis straks, og dette vilde ogsaa efter det System, som en Retsreform vilde indføre, i dette Tilfælde føre til Fængsling. Og saa kan Resultatet blive et af tre. Enten kan Mistanken vise sig saa begrundet, at der maa siges at foreligge Bevis, og saa vil vedkommende blive tiltalt og dømt. Eller det kan vise sig, hvad der her er indtraadt for Hovedsigtelsens Vedkommende, at Mistanken vel ikke er afkræftet, men dog ikke fundet saa bekræftet, at den kan føre til Domfældelse. Saa vil ogsaa under et nyt Retssystem enten Tiltale ikke blive rejst eller Frifindelse finde Sted. Dog maa man lægge Mærke til en Ting, og det er, at under et nyt Retssystem med Nævninger vil den kritiske Prøvelse af, om Indicierne, Mistanken er tilstrækkelig til at dømme, være langt svagere hos Lægdommerne, hos

Nævningerne, end den er hos de juridisk dannede Dommere, og Erfaringerne ere i det mindste fra andre Lande saaledes, at det, som juridiske Dommere ikke betragte som tilstrækkeligt Bevis, det kan af Nævningerne blive betragtet som tilstrækkeligt Bevis, og det er derfor ingenlunde sikkert, at Frifindelse af Nævningerne i et Tilfælde som dette vilde være givet, hvis det overhovedet var kommet til Sagsanlæg. Der vilde nok have været en noget anden Fordeling af Rollerne. Det, hvori et nyt Retssystem væsentlig adskiller sig fra det gældende, er jo ved den skarpe Adskillelse, man gør mellem Anklager, Forsvarer og Dommer, og derved, at i Undersøgesforhøret, som gaar forud for Tiltalen, bliver der ikke stillet de Opgaver til Forhørsdommeren, som nu blive stillede til ham, men en Del af de Opgaver, som en Forhørsdommer nu har, lægges hen til den, der kaldes Statsanklager. Der kan altsaa være en noget forskellig Fordeling af Opgaver, men de samme Undersøgelser, de samme Forhør, den samme Fængsling vilde have fundet Sted, og Afslutningen fra Undersøgelsens Side vilde have været den samme under et nyt Retssystem som under det gældende. Der er derfor ikke her noget som helst, som fra noget Synspunkts Side kan siges at vidne om dybe Fejl i Retsplejen eller i Dommerpraksis.

Med Hensyn til Alma Bondesens Sag forholder det sig for saa vidt anderledes, som der jo her maa skelnes mellem 2 Sigtelser. For den ene Sigtelses Vedkommende, den for Tyveriet, ender Sagen paa lignende Maade som her med Nelly Andersens Sag. Der er Mistanke, en Mistanke, som utvivlsomt maatte siges at være begrundet. Paa det Grundlag begynder en Fængsling, og der indledes Undersøgelse. Saa bliver Resultatet imidlertid netop dette, som for den ene Dels Vedkommende indtraadte med Nelly Andersen, at det bevises, at Mistanken er ugrundet, og saa faar hun for den ved Tyverisigtelsen forvoldte Fængsling sin Erstatning, 500 Kr., og Sagen bortfalder selvfølgelig. Der bliver ikke rejst Tiltale for denne Sigtelses Vedkommende, det var udelukket ved Resultatet. Men fra Domstolens Side er der i hele denne Del af Alma Bondesens Sag ingen Fejl begaaet, ikke noget, som kunde være anderledes under et andet Retssystem, undtagen det, at Rollerne vilde have været anderledes, hvad jeg ogsaa lægger megen Vægt paa, saaledes at meget af det, som Forhørsdommeren nu efter den gældende Ordning maa paatage sig og skal fyldest-